

10.2. 2016

V Písku

10. 12. 2016

14 To 12/2016-349

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **10.2.2016**, projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 24.11.2015 č.j. 8 T 80/2015-297, podal obžalovaný **1** ar.
trvale bytem **č. ve vazbě ve Vazební věznici**
MS ČR v Českých Budějovicích, a rozhodl o něm **t a k t o** :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Písku byl obžalovaný **uznán** vinným pod bodem ad 1, 2) zločinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Tohoto zločinu se měl obžalovaný dopustit jednáním, které pod příslušným číselným označením konkretizováno v napadeném rozsudku. Za tento zločin byl obžalovaný odsouzen podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 (dva a půl) roku, pro jeho výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen taktéž i trest propadnutí věci, a to věci, které specifikovány na straně 4. napadeného rozsudku.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne odvolání, z jehož obsahu je patrné, že je podáváno do všech výroků, které se týkají právě obžalovaného **.** Obžalovaný soudu I. stupně vytýká, že rozsudek je vadný, je nejasný a neúplný, pokud jde o skutková zjištění a konečně vznikají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku, neboť soud I. stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významným pro rozhodnutí.

Ve vztahu k bodu ad 1) napadeného rozsudku je obžalovaný přesvědčen, že na základě důkazů, které soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, tyto důkazy ani ve spojitosti jeho vinu neprokazují. Svědek **u** i v přípravném řízení, ani v hlavním líčení neuvedl, že by byl svědkem prodeje drog. Jednoznačně prohlásil, že se s obžalovaným nikdy o prodeji drog nebavil. Jeho výpověď obsahuje mnoho dohadů typu „zřejmě“, „domníval jsem se“ a „slyšel jsem“, což není svědecká výpověď, na které by bylo možno stavět závěr o vině za předmětné skutky. Pokud jde o výpověď svědka **.**, tato osoba je jako svědek zcela

nevěrohodná. Jeho výpověď se v průběhu řízení různě mění, detaily jsou pokaždé jiné a neodpovídají si. Rozpory se objevují i při srovnávání výpovědi jeho a svědka , kdy se tito v mnoha ohledech neshodují a v některých případech si odporují. i např. vzpomněl, že obžalovaný vozil parfémy, což popírá. Pokud jde o jeho motivaci uvádět nepravdivé okolnosti, může to být snaha poskytnout orgánům činným v trestním řízení to, co chtějí slyšet, aby tato skutečnost pak byla zohledněna při projednávání trestní věci. Motivaci svědka uvádět, že od obžalovaného koupil pervitin, může být také snaha krýt jeho pravý zdroj pervitinu. Pokud uvádí, že si od obžalovaného koupil ve dvou až třech případech (ani touto okolností si nebyl jistý a vypovídal zmateně) a dále, že byl jednou pro pervitin v Praze na Václavském náměstí, tak toto množství naprosto neodpovídá tomu, které pak měl mít k dispozici pro distribuci po Písku (jak vyplývá z provedeného odposlechu). Pokud by lčil orgánům činným v trestním řízení svůj pravý zdroj, není vyloučeno, že by mohlo jeho vlastní jednání pak být posouzeno jako jednání člena organizované skupiny, což by mu mohlo v trestním řízení přitížit. K provedeným odposlechům obžalovaný uvádí, že nikdy nepopíral, že svědka zná a byl s ním v kontaktu. Navíc mezi nimi probíhalo vzájemné půjčování peněz, někdy mu obžalovaný z Prahy přivezl parfémy, aby si zaplatil cestu do Prahy. V tomto duchu jejich komunikace fungovala. Soud konstatoval, že výpověď svědka odpovídá provedeným odposlechům, stejně tak ale odpovídá odposlechům i výpověď obžalovaného. Soud se v odůvodnění rozsudku nezabýval obžalovaným uvedenými skutečnostmi a pouze zjednodušeně konstatoval, že jeho výpověď zní nepodloženě a účelově. Přestože soud registroval odchylky ve výpovědích svědků bagatelizoval je s odůvodněním, že důvodně předpokládá nákup pervitinu ve více případech. Tento předpoklad však v žádném případě není důvodný a neopírá se o důkazy provedené v trestním řízení. Vzhledem k tomu, že provedené odposlechy se týkaly jiných věcí než drogy a svědek vypovídá spíše o svých domněnkách než o čemkoli jiném, opírá se závěr soudu o prodeji pervitinu mezi 1.3.2015 – 23.6.2015 víceméně pouze na výpovědi jediného svědka, , který však s ohledem na rozpory ve své výpovědi není věrohodný.

V souvislosti s bodem 2) napadeného rozsudku obžalovaným argumentováno tak, že není pochyb o tom, že sáček u něho nalezený byl jeho a sáček nalezený u obžalovaného byl této osoby, oba dva tuto skutečnost potvrdili. V případě obžalovaného se jednalo o malé množství nepovolené látky a jejím držením nespáchal žádný trestný čin. Pokud jde o sáček v odkládací přihrádce mezi předními sedadly o hmotnosti 11,2 g soud dovedl naprosto nesprávně a zcela v rozporu s provedeným dokazováním, že tento sáček byl obžalovaného. Je pravdou, že obžalovaný nepravdivě vypovídal při vazebním zasedání o vlastnictví tohoto sáčku. V okamžiku konání vazebního zasedání měl malou důvěru v to, že někdo bude vzhledem k jeho minulost ochoten uvěřit jeho nevině a byl přesvědčen, že bude odsouzen bez ohledu na své tvrzení, že pervitin není jeho. Obžalovanému bylo spoluobžalovaného y líto, neboť nikdy neměl zkušenost s trestním řízením a chtěl ho tak ochránit. a to však odmítl a v hlavním líčení se k vlastnictví tohoto pervitinu doznal. Ukázalo se však, že nedůvěra obžalovaného byla oprávněná a přes shodné tvrzení jeho i spoluobžalovaného soud dovedl, že pervitin byl jeho. Odůvodnění soudu, že obě výpovědi si navzájem nekorrespondují, jsou vnitřně rozporuplné a nelogické, nemá oporu ve spise. Jejich výpovědi se shodovaly a obžalovaný soudu logicky a přesvědčivě vysvětlil důvod své nepravdivé výpovědi při vazebním zasedání.

V autě se dále našel sáček před sedadlem spolujezdce na podlaze o hmotnosti 3,6 g včetně obalu. Ani tento sáček nebyl obžalovaného. Pokud jde o 23.6.2015 večer, měl obžalovaný v plánu se se svědkem [redacted] sejít, chtěl mu říci, že pro něj nemá slíbené parfémy a hlavně mu ukázat tablety, které mu chtěl nabídnout, kdy tyto tablety byly rovněž nalezeny v předmětném autě. Obžalovaný je přesvědčen, že uvedený sáček měl u sebe a v okamžiku zásahu mu buď spadl, nebo ho vhodil do auta. Obžalovaný chce zdůraznit skutečnost, že při zadržení žádal policii, aby před zkoumáním obsahu sáčku z nich byly sejmuty otisky prstů. Této žádosti vyhověno nebylo. Obžalovaný dále poukazuje na skutečnost, která vyplývá z provedené chemické analýzy, tedy z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, a to že každý sáček v autě obsahoval jiné procento metamfetaminu, tedy že každá látka pochází z jiného zdroje. Tato skutečnost je zcela v rozporu s tvrzením obžaloby, dle které všechny tři sáčky, tedy mimo toho, který měl u sebe spoluobžalovaný [redacted] měly být ve vlastnictví obžalovaného. Pokud by tedy obžalovaný skutečně koupil větší množství pervitinu a část oddělil pro [redacted] měl by mít sáček před sedadlem spolujezdce a sáček mezi sedadly stejné složení. Zde se činí rozdíl v koncentraci mezamfetaminové báze téměř 2 %, je tedy zřejmé, že se jednalo o pervitin z jiného zdroje. Tato skutečnost potvrzuje verzi obžalovaného, že tento sáček v autě nebyl a ocitnul se tam až v době zásahu policejního orgánu. Pokud jde tedy o jeho jednání dne 23.6.2015, bylo pouze prokázáno, že měl u sebe malé množství pervitinu. Jeho výpověď i výpověď spoluobžalovaného [redacted] se jeví jako nevěrohodné a nelogické pouze v případě, že se konfrontují se závěrem o vině obžalovaného, pokud je akceptována verze obhajoby, dávají naprosto smysl a zapadají do sebe, rovněž pak odpovídají dalším provedeným důkazům. Obžalovaný znovu poukazuje na výpověď svědka [redacted], který je dle něho svědkem zcela nevěrohodný. Obžalovaný se skutků, které jsou mu kladeny za vinu nedopustil a je přesvědčen, že soud jeho vinu z provedených důkazů dovedl nesprávně. Je si vědom i toho, že jeho minulost snadno svádí k závěru o jeho vině i v tomto trestním řízení. Jakmile byl již obžalovaný dříve za drogový delikt odsouzen, snáze se uvěří jeho vině i vzhledem k posuzovanému skutku. Jeho minulost však nesmí ovlivnit úvahu soudu při rozhodování o jeho vině. Je nutné se zabývat pouze skutkem popsáním v obžalobě a důkazy, které k tomu byly provedeny v tomto řízení. Dle obžalovaného existují dvě varianty skutkového stavu, a to ta předestřená státním zástupcem a varianta předestřená obhajobou. Obžalovaný znovu tvrdí, že žádné drogy neprodával. Dne 23.6.2015 si koupil pervitin pouze pro osobní potřebu. O jeho vině panují v tomto případě naprosto očividně pochybnosti, a to s ohledem na to, že závěr o vině je možné opřít pouze o výpověď jediného svědka, který není věrohodný. Pokud jde o odposlechy, je jimi prokazován kontakt mezi obžalovaným a svědkem [redacted], nikde však není ani zmínka o pervitinu. Obžalovaný je přesvědčen, že obžaloba mu neprokázala vinu takovým způsobem, aby byly odstraněny existující pochybnosti. Otázkou zůstává, zda tyto lze odstranit provedením dalších důkazů. Obžaloba provedení dalších důkazů nenavrhovala, zřejmě tedy další důkazy k doložení jeho viny nemá. Obžalovaný je přesvědčen, že má být zproštěn viny jak v případě, že se jednoznačně prokáže, že se skutek nestal, tak i v případě existence důvodných pochybností o tom, zda se skutek opravdu stal. V případě obžalovaného existují důvodné pochybnosti o jeho vině, které je nutno při zachování zásady in dubio pro reo vyložit v jeho prospěch. S ohledem na shora uvedené proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud na základě jeho odvolání zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl rozsudkem tak, že se v plném rozsahu zprošťuje

obžaloby podle ust. § 226 písm. a) tr. řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je stíhán.

Ve veřejném zasedání konaném dne 10.2.2016 obhájkyň obžalovaného v plném rozsahu odkázala na důvody podaného odvolání. Nad jeho rámec uvedla, že obžalovaný je přesvědčen, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, a to pro způsob, jakým tento soudce v průběhu hlavního líčení komunikoval s obžalovaným. Soudce dle obžalovaného měl zcela zjevně nedostatečný odstup od projednávané věci. To, co uvedl v rámci hlavního líčení, není uvedeno v příslušném protokolu o hlavním líčení, jeho výroky jsou však patrné ze zvukového záznamu z hlavního líčení, které se konalo dne 24.11.2015. Obžalovaný dále namítá, že on a a byli stíháni samostatně, ač s nimi mohl být ve společném řízení stíhán i p. který v dané trestní věci vystupuje jako svědek. Obhájkyň obžalovaného znovu upozornila na obsah a věrohodnost výpovědi svědka . Obhájkyň k výslovnému dotazu předsedkyně senátu uvedla, že pro průběh veřejného zasedání nemá dalších návrhů na doplnění dokazování, mimo návrhu na přehrání průběhu hlavního líčení ze dne 24.11.2015, tedy rozhodujících pasáží.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře konstatovala, že odvoláním obžalovaného je zpochybňována věrohodnost svědků jimž měl obžalovaný poskytovat pervitin, dále zpochybňováno množství drogy, která měla být u obžalovaného zajištěna v souvislosti se zadržením. Vznášeny rovněž námitky vůči předsedovi senátu. Dle mínění státní zástupkyně jde o obdobné námitky, které již zazněly ze strany obžalovaného v rámci hlavního líčení a s nimiž se okresní soud v poměrně zevrubném odůvodnění svého rozhodnutí úspěšně vypořádal. Vyhodnotil poznatky o vztazích mezi obžalovaným i a svědkem , příp. 'oukázal mimo jiné i na usvědčující výpověď svědka v přípravném řízení, učiněnou za přítomnosti obhájkyň obžalovaného . Ke skutkovým a právním závěrům, které byly nalézacím soudem učiněny, nevznesla státní zástupkyně žádných výhrad a nové důkazní návrhy pro odvolací řízení tudíž neučinila. Pokud se týká výroku o uloženém trestu obžalovanému, tento byl vyměřen spíše jako trest mírnější, kdy sazba trestu odnětí svobody u předmětného zločinu činí 2 – 10 let. Pokud byl tento vyměřen v trvání 2,5 roků, s ohledem na speciální recidivu obžalovaného, jde o trest mírnější, avšak akceptovatelný. Výrok o zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou označila státní zástupkyně za zákonný, stejně jako výrok o trestu propadnutí věci. Navrhla proto, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Následně obžalovaný namítl, že na straně 5 protokolu o hlavním líčení ze dne 24.11.2015 není uvedeno vše, co bylo předsedou senátu v jednací síni řečeno. Obžalovaný si to doslovně zapsal, a to z poslechu hlavního líčení, kdy mu bylo umožněno přehrání záznamu v den konání veřejného zasedání. Obhájkyň obžalovaného ocitovala z poznámek slova předsedy senátu: „pane obžalovaný, popravdě, došla mi trpělivost s vámi, upozorňuji vás, že lze ve vašem případě využít ustanovení § 59 odst. 1 tr. řádu o mimořádném zvýšení trestní sazby“. Dále ocitovala pasáže z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, tak jak vyplývají ze zvukového záznamu pořízeného u hlavního líčení dne 24.11.2015. K výslovnému dotazu předsedkyně senátu, zda za situace, kdy tyto příslušné pasáže ze zvukového záznamu obhájkyň ocitovala, trvá na přehrání zvukového záznamu z hlavního líčení dne 24.11.2015,

obhájkyňe uvedla, že pokud soud vezme tvrzení obžalovaného o těchto pasážích, které zazněly v hlavním líčení za prokázané, netrvá na přehrání zvukového záznamu v rámci odvolacího řízení. Po tiché poradě bez přerušování jednání předsedkyně senátu konstatováno, že rozhodnutí o tomto důkazním návrhu si senát krajského soudu vyčleňuje do své závěrečné porady. Z iniciativy odvolacího soudu dokazování v rámci veřejného zasedání doplněno o konstatování obsahu aktuálního opisu rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podávají jeho četné soudní postihy. Obžalovaný se k provedenému důkazu nevyjádřil.

Obhájkyňe obžalovaného v rámci konečného návrhu konstatovala, že bude předkládat soudu tři alternativní návrhy. V prvním případě navrhuje, aby odvolací soud k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl ve věci zprošťujícím výrokem. V druhém případě v návaznosti na citaci předsedy senátu u hlavního líčení navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a rozhodl o tom, že z trestní věci je vyloučen předseda senátu JUDr. Robert Pekárek. Obhájkyňe přednesla i třetí návrh, jak by ve věci mohl odvolací soud rozhodnout, tedy k odvolání obžalovaného by zrušil toliko výrok o trestu, ponechal jeho výši a zařadil obžalovaného do mírnějšího typu věznice, a to věznice s dozorem. Státní zástupkyňe pak odkázala na konečný návrh, který učinila již v předchozím přednesu, a to i přes důkazy, které byly v rámci veřejného zasedání provedeny.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova poděkoval soudu za to, že mu umožnil nahlédnout do spisu. Právo posledního slova obžalovaný přečetl ze svých poznámek, které následně předal předsedkyni senátu, kdy tato listina byla založena se souhlasem obžalovaného do trestního spisu. V právu posledního slova obžalovaný opětovně uvedl, že předseda senátu Okresního soudu v Písku mu nevybíravým způsobem vyhrožoval, z jeho strany docházelo k zastrašování jeho osoby. Tento postup soudce není dle něho nestranný a zákonný, a proto tedy byly splněny podmínky § 30 tr. řádu. Obžalovaný dále upozornil, že jednání ze strany předsedy senátu probíhalo přinejmenším nestandardně. Obžalovaný dále vyslovil, že byl ve výkonu trestu šest let, důrazně pocítil následky dlouhého uvěznění. Za šest let svého syna viděl jedenkrát a dcery dvakrát, rodiče vzhledem k jejich věku ani jednou. Každý další trest by pro něho měl fatální následky, nedokázal by v budoucnu navázat vztah s dětmi, své rodiče by již s největší pravděpodobností neviděl a od přítelkyně nemůže žádat, aby na něj čekala. Obžalovaný dále vytkl okresnímu soudu, že bagatelizoval výpovědi svědčící v jeho prospěch a snažil se vyzdvihnout pouze výpovědi, které svědčí v jeho neprospěch. Soudce nerespektoval zákonná pravidla a odsoudil jej pouze za jeho minulost, kterou mu nezapomněl několikrát připomenout. Obžalovaný se dále v rámci práva posledního slova zabýval osobami svědků, hodnotil jejich výpovědi, které v trestní věci učinili. Tyto výpovědi označil za nevěrohodné. Obžalovaný dále vytkl okresnímu soudu, že ani nezhodnotil jeho zařazení pro výkon nepodmíněného trestu do věznice s dozorem, kde by měl obžalovaný téměř 100% možnost pracovního zařazení a zařadil jej do věznice s ostrahou, kde vzhledem k jeho nízkému trestu nebude pracovním zařazen a nebude moci plnit své vyživovací povinnosti k dětem a umožňovat svoje závazky, přičemž s ohledem na jeho věk měl přihlídnout i k tomu, že potřebuje být pracovním aktivní s ohledem na výměru důchodu.

Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo ze strany obžalovaného podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska